RECHTSPRAAK

Werkgeefster heeft definitieve opleidingskosten rijbewijs C en CE voor algemeen medewerker (de facto vrachtwagenmonteur) pas bij einde dienstverband kenbaar gemaakt. Alleen de kosten die na afloop van de opleiding bij werknemer kenbaar waren moet hij vergoeden.

Feiten

Werknemer is per 1 augustus 2023 in dienst getreden bij werkgeefster in de functie van algemeen medewerker. Werknemer was feitelijk werkzaam als vrachtwagenmonteur. Partijen zijn een studiekostenregeling overeengekomen voor de opleiding tot het behalen van het C- en CE-rijbewijs en de bijbehorende theorie. In mei 2024 heeft werknemer zijn rijbewijs gehaald. In juli 2024 hebben partijen een nieuwe studiekostenregeling gesloten ten aanzien van de kosten van het rijbewijs. Werknemer heeft de arbeidsovereenkomst vervolgens per 1 februari 2025 opgezegd. Werkgeefster heeft werknemer verzocht op grond van de studieovereenkomst studiekosten na te betalen. Werknemer stelt zich primair op het standpunt dat de studiekostenregeling nietig is. Volgens werknemer is het noodzakelijk om in het bezit te zijn van het C- en CE-rijbewijs voor het uitvoeren van zijn functie, aangezien hij na het onderhoud van een vrachtwagen een testrit moet maken om te kijken of alles correct is uitgevoerd. Werkgeefster voert aan dat werknemer in dienst was als algemeen medewerker. Voor die functie beschikte hij over alle vereisten. Werkgeefster heeft hem daarnaast in staat gesteld om op haar kosten het rijbewijs C en CE te behalen. Daarmee kreeg hij een zelfstandige beroepskwalificatie die hem in de gehele transportsector van nut is. Tegenover die investering stond de duidelijke afspraak dat hij een aflopend deel van de kosten zou terugbetalen als hij kort na de opleiding zelf zou vertrekken.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt als volgt. Hoewel de functie ‘algemeen medewerker’ in de arbeidsovereenkomst staat vermeld, verrichtte werknemer feitelijk monteurswerkzaamheden aan de vrachtwagens van werkgeefster. Voor het uitvoeren van de werkzaamheden waarvoor hij was aangenomen – monteurswerkzaamheden – is naar het oordeel van de kantonrechter geen rijbewijs C en CE vereist. Dat was hooguit makkelijk. Zoals werkgeefster terecht stelt, maakte het rijbewijs geen ontbrekend onderdeel van zijn bestaande functie compleet, maar bood het hem de mogelijkheid om zich verder te kwalificeren en later breder inzetbaar te worden. Er is geen sprake van noodzakelijke scholing. Dat er sprake zou zijn van een (andere) regeling op grond waarvan werkgeefster deze opleiding aan werknemer zou moeten aanbieden is niet gesteld en overigens ook niet gebleken. In de cao staat onder meer vermeld

dat de werknemer verplicht is om bij ontslagname binnen een jaar na het behalen van het diploma/certificaat 75% van de kosten van de genoten opleiding terug te betalen. Als de kosten bij het begin van de opleiding nog niet exact te bepalen zijn – omdat zoals in het geval van een rijopleiding bijvoorbeeld niet duidelijk is hoeveel lesuren er nodig zijn en hoe vaak examen moet worden afgelegd – dan ligt op de werkgever wel de plicht om de exacte omvang van de opleidingskosten aan de werknemer mee te delen zodra deze bekend zijn. Per 1 februari 2025 is werknemer uit dienst gegaan en heeft werkgeefster een factuur opgesteld waarin de definitieve kosten van het door werknemer behaalde rijbewijs zijn opgenomen. Deze bedragen € 16.593,22, aanzienlijk hoger dan het bedrag van € 10.265 dat eerder aan werknemer kenbaar is gemaakt. Werkgeefster had de plicht om, zo gauw de opleidingskosten bekend waren, deze aan werknemer mee te delen. Naar het oordeel van de kantonrechter kan werkgeefster op deze voor werknemer niet kenbare kosten geen aanspraak meer maken. Als uitgangspunt voor terugbetaling van de opleidingskosten dient daarom een bedrag van € 10.265 te worden genomen, dat wel tijdig aan werknemer is medegedeeld. Werkgeefster wordt in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 04-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:12074
Zaaknummer: 12163170 \ CV EXPL 26-1516
Rechters: mr. van Leeuwen
Advocaten: Y.J.P. Janssen en mr. G.J. van de Randeraad
Wetsartikelen: 7:611a BW